

UKRAINIAN LABOR NEWS

Printed and Published Weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a Joint Stock Company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00
Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ

Газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видки Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпоророване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українськм Робітничім Дому, на розі вулиць Пritchard і McGregor; у Winnipeg, Man.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

Редакція за оголошення не відповідає.

ЯК ВОНИ ФАБРИКУЮТЬ БРЕХНІ.

Перед нами один яскравий приклад, як вороги радянської влади й комуністів фабрикують брехні, покликаючись на чужий авторитет.

Велика капіталістична газета “The New York Times” вже довгі роки має в Москві свого кореспондента Волтера Дюранти. Він стає телеграфує до цієї газети всі найважливіші події в Радянському Союзі. Його новинки довгі — цілі статті. В недавньому виданні цієї газети з 10 листопада вміщено довгі кореспонденції Дюранти з нагоди дванадцяти років існування радянської влади, в якій він описує боротьбу робітників і бідних селян за колективізацію селянського господарства.

Свій опис Дюранти ділить на три, так би сказати, категорії: перше — як на цю боротьбу дивляться внутрішні й зовнішні вороги радянської влади; друге — як на цю боротьбу дивляться комуністи; і третє — висловлює свою власну оцінку.

Оцінка ворогів радянської влади відома. Вони хочуть, щоб пиячирний план колективізації сільського господарства провалився, а з ним і радянська влада. Вони говорять страшний рич про політику радянської влади на селі й покладати напевно, що може бог так дасть, що на другий рік в Радянському Союзі не буде врожаю і тоді шийлий план колективізації сільського господарства провалиться. Це одинокі надії ворогів.

Сталін у своїй статті до дванадцяти роківни Жовтєвеної революції, висловлюючи лише комуністичну партію, каже, що “рист соціалізації сільського господарства за останній рік показав, що ми зумовили середнє селянство методами Леніна, показуючи селянам перевагу соціалістичного, колективного й товариського обробляння землі, над індивідуальним.”

Сталін пише:

“На другу весну ми матимемо 60,000 тракторів в роботі, а рік пізніше — 100,000 тракторів, а ще рік пізніше — понад 250,000. Що кілька років тому назад було фантазією, зараз стало дійсністю. Ось чому селянин-середняк зараз є за колективним господарством.”

Такі слова Сталіна наводять Дюранти й дає за Сталіном подає що на другий рік в Радянському Союзі колективно селяни оброблять 18,000,000 гектарів (44,460,000 акрів) землі, які після прахування дасть 6,750,000 тонн надлишки збіжжя, понаде те, що його потрібно для виживлення цього населення Радянського Союзу.

Свій погляд Дюранти висловлює так:

“Селянство” шораз більше починає розуміти користі, які йому несе нова система, так само, як плебен згодом визнає потребу дисципліни у “Вест Поїнг” (васьковна академія в Злучених Державах).

На цім ж постинку партія в сільському господарстві Дюранти дивиться, як на щось нечуване, колосальне і перемогливе, тобто виконання намішеного плану в одному майбутньому лише році буде, беручи з точки погляду історичної події, більшого подвигу, як “борьба під Вердумом чи коло Гетісбергу. Бо те, що зараз відбувається в Радянському Союзі, має для майбутнього велике всесвітнє значіння, а не лише для Радянського Союзу” — пише Дюранти.

Що ж з цього робити жовтоблатні брехунці з джерелі сінської “Свободи”? Це якраз шкливо. Вони у “Свободі” з 12 листопада роблять з кореспондентом Дюранти формальну новинку, немачеб то дослівно подати її так, як написав Дюранти, містять на першій сторони на дві колонки під подвійним наголовком чорним шрифтом і вибирають з неї лише те, що кажуть вороги радянської влади та приписують все це Дюранти.

Дюранти, наприклад, описує висловлювання чужинців, які приїжджають до Радянського Союзу на візити, а потім оповідають, як комуністи брутально накидають селянам свою політику, забороняють їм реалію, переслідують, а селяни ставлять комуністам збройний опір. “На цей опір Кремль”, мовляв, лише відповідає:

“Ви не маєте вибору. Ви мусяте робити те, що ми вам кажемо — ви мусяте виконувати наші накази”.

І цим чужинцям, ворогам радянської влади, Дюранти ось як відповідає:

“Ця заява є свідомо перебільшена, бо ваш кореспондент добре знає, що в Радянському Союзі ніхто спеціально не атакує особистого реалію переконання селянина, або його методів господарювання, як вільного радянського громадянина”.

Дюранти радить цим чужинцям зрозуміти, що радянська влада заставляє селянство, як цілість, вивчати нові методи господарювання, вивчати й засвоювати новий спосіб життя, шораз подібно до того, як молодого фармерського хлопця в Америці, який вступає до воєнної академії, вчать дисципліни, де він потім сам переконується, що та дисципліна там потрібна.

А “Свобода” робить ось що: вона вибірає з кореспонденції Дюранти лише те, що кажуть вороги радянської влади, приписує все це Дюранти, ані словом не згадає про те, як Дюранти навчав розуми отих чужинців. Це виглядає так, як би хотів, наприклад, взяти цитований нами з “Нового Часу” уривок про якийсь хуліганський вибрик фашистів проти Радянської України й приписав це нам, що це ми ібищем Отакте до провокаторське фабрикувати “новинки” про Радянський Союз української жовтоблатні.

СИЛА КАПІТАЛІСТИЧНОЇ ПРЕСИ В БЕРЛІНІ.

Вийшов у світ “Шорічник берлінської преси”, в якому подаються відомості про кількість берлінської преси.

Дізнаємось з нього, що в Берліні виходить 80 щоденних газет. З них 10 газет виходять двічі на день — рано й ввечері, одна виходить тричі на день. В середньому Берлін споживає щоденно коло 2 мільйонів 300,000 екземплярів газет.

Широко розходяться в Берліні шотижневі ілюстровані журнали, яких в Берліні налічується 18. Майже в кожному місті є свій ілюстрований журнал. Найбільший тираж має “Берлінер Ілюстрірте Цайтунг”, а саме: 2½ мільйони примірників.

(“Українська Газета”).

От яка то сила преси і як її потребу розуміють ті, що її видають. 80 щоденних газет і з них 10 по два рази на день. Населення споживає все, що та преса пише. А преса пише те, що потрібно їй видавати. І коли взяти на увагу, що майже вся ця преса капіталістична, то можемо уявити собі, яку силу отруї споживає працююче населення Берліна.

Часами робітники пробують розяснити собі питання: чому у відсталій, неписьменній царській Росії, де не було великих робітничих організацій, перемогла соціалістична революція, а у високо-культурній Німеччині, країні грамотній, сполетаризованій, революція не перемогла?

Якщо ви розумієте значіння і силу преси, то перестудійте статистику преси в Берліні, беручи на увагу, що 95 процент цієї преси — капіталістична, то матимете одну з відповідей на свої запитання.

Пам’ятайте-ж про свою робітничо-фармерську пресу й ширі працюйте для неї в листопадні й грудні, поширюючи її між українськими робітниками й фармерами.

КРИЗЬ ЧЕРВОНІ ОКУЛЯРИ.

Як відбулася третя конвенція Всеканадйського Конгресу Праці у Вінніпегу.

III

“The Mother’s Allowance” Ак почали дискутувати на конвенції Всеканадйського Конгресу Праці. Резолюція каже, щоб уряд країни зобов’язався підготувати допоміжну матерію, щоб уряд поробив в тому законі деякі поправки.

Майнери і тат напереді. Вони мають картину подороження майнерських родин. Допомога потрібна не тільки матері-вдовам, але ще більше тим родинам, чоловіки яких мали поробити інвалідами. Є майнери покатічені, є майнери, що наждали в майнах ревматизму й зараз вони не тільки не допомагають своїм родинам, але самі вони стали тягарем для родин. І таких родин суцільний закон не забезпечує, але дає ніякої допомоги.

Майнер Косіоні домагається, щоб резолюцію було відповідно виправлено. Віта його й підтримує. Всі майнери стоять за цим.

Поверх виправлення дискутують. Навгодний — де по кількіх резолюцій проходить за 5-ю мотра курочка. Він чув як ті хвилини — час довгий. Косіоні каже, щоб резолюцію завери. Він їде з “Фрі Прес” довідає, що вони були червоної й наліждоного виправлення. Його кажда домагається підтримують інші.

Мюшер не знає що робити. Він каже, що він шукає виходу. Він ріши заявляє, що ці пропозиції майнерів шораз спільно не мають з тим актом, який обговорюють, що для цього треба було пропозити шораз окрему резолюцію.

Косіоні каже, що він має із своєї місцевості виразне домагає в цім справі, навіть має короткий начерк резолюції і коли так, то він її пропозити.

Мюшер каже, що й на окрему резолюцію вже запізно, бо всі резолюції мали бути віддані до комісії перед 2-ого годиню.

Інци делегати роблять ще кілька поправок до резолюції комісії, але “бродер” Мюшер згори відкидає всі поправки й голосує резолюцію так, як комісія пропозила. Так ту резолюцію ч. 14 закінено в ру-

біття, то пощо там ще ухвалювати резолюцію, яка домагається переходу до діла.

Гаракірі зроблено й тієї резолюції.

Резолюція ч. 17 — проти приготування імперіалізму до нової світової війни, проти навчання дітей в школах висцьового фаху, проти кадєтів в школах, проти допомоги урядом бойскавтам і всім військовим організаціям.

Комісія резолюцію дешо “реформувала”, повернувала з неї міжнародні справи, а спинилася на чисто канадйських.

Секретар Борфорд перший проти такої резолюції. Він каже, що “зброєння” може ще приладати нам, тому не можна так гостро проти него виступати. Кадєти, бойскавти, твердия в Галіфаксі може потрібні будуть ще нам для оборони держави.

Поки секретар не говорить, в “бродера” Біті, бачу, трясуться вже губи і руки. Він підтримує внесок секретаря, щоб резолюцію повернути в комісію, бо “Канада не агресивна, не імперіалістична нація”.

“Бродер” Біті й сам своїм внеском не вдоволюється. Він питає:

“Що ми зробимо, як виб’ухне війна між Злученими Державами і Японією, в якій ми, розуміється, будемо нейтральні. Японія, щоб напастися на Злучені Держави, висадить військо на нашій території, чим ми будемо тоді боронитися перед японцями? Чим?”

Він питає Біті Мюшера: “Не отримавши відповіді, Біті говорить далі: — Або коли наш корабель попливе в океан, а там налетіть нападуть китайські ширати, чим ми його оборонимо? Чим, я не знаю?”

Нема відповіді, і Біті говорить далі: “Наша країна така велика, а військо так мало, що ми повинні підтримувати політику зброєння й на цім “I will fight you from the bottom of my heart”.

Дуже глибоке діло в серці “бродера” Біті. Імперіалістичне одио. Аж докладчик МекЛін

каже ексекутиві, щоб вона взяла справу з урядом.

Венкуверський делегат забирає слово для заяви: “То год, бродер” — каже йому Мюшер.

Венкуверський делегат заявляє, тут всерприйнято червоною резолюцію венкуверського вокало Канадйського Братів Залюдодорожників проти методів Дрепера, тут була червоною резолюція від того люкало проти Ліги Націй, проти Ітернаціонального Бюро Праці, проти співробітництва в промисловості. Ми делегати з Венкувера шораз про такі резолюції не знаємо. Ми протестуємо. Про ці резолюції преса вже написала.

Секретар Борфорд каже, ви могли й не знати, ці резолюції могли бути ухвалені люкалом вашої організації у вашій неперсудності. Ці резолюції прислані вашим люкалом до секретаріату пару тижнів перед конвенцією.

Сів “геройський” делегат, як про події на землях Західної України під Польшею, Румунією, Чехословаччиною?”

Там українські школи роздумки, поступові товариства позабороновані, турми переловлені, преса переслідують, там йдуть страшний здривства, там паюче нагай і багнет жандарма. Там повен, не стільки через стихійні нещастя, як через грабінницьку господарку окупантів, загоняють український українського збідненого селянства, а ситуація і трупу не дозволяє поховати.

Там відбуваються криваві фашистські погроми над так званими національними меншостями, які по сути є там національними більшостями.

Деться це не в середовищі часи і не в африканських дебрах, але дється тепер, у ліку “цивілізації” в самому “серці цивілізованого” Європи.

Чи знають про це інші народи? Чи знають про це предидуючі цілого світа? Чи виступають хто від поневоленних українських мас з докладом про ті чорні діла світових імперіалі-

застивався за такого “бродера” і завалився на ноги, запитав:

“Чи чув хто таке, щоб член робітничої класи так боронив імперіалізм, як “бродер” Біті? Робітничтво цього світа, що пережило страхіття світової війни, що не видиралося ще з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наді дивується МекЛін до секретаря Борфорда, який на минулій конвенції сам був за такою резолюцією. Ажде, каже, чули ви, що навіть суддя Стобе сказав, що 40 центів з кожного долара державного бюджету Канади йдуть на імперіалізм.

Я сподіюсь, що ні одна конвенція цієї організації не стане в обороні імперіалізму — закінчує МекЛін.

“Бродер” Клерк, сам ветеран, оповідає про страхіття війни, каже, що більше воювати не хоче, грошей на війну не дасть і не хоче, щоб другі давали.

Тоді, делегат з Нової Шкотії, був сам в кадєтах, і довільно:

“Хто з робітників підтримує імперіалізм, кадєтські школи, той гострить зброю на власну голову, той поповнює самогубство. Радить з галіфакського форту зробити історичну реалію”.

Секретар Борфорд знову сайнить, що ще ре проти, але що треба змилувати, не треба так гостро.

“Бродер” Біті сварить делегата за так вузький світогляд. Треба будувати воєнні кораблі, бо робітники у Великій Британії не мають роботи.

Голосують. Не дивлячись на заперивання МекЛіна, що в робітниках не піднесеться рука за імперіалізм, шість “бродерів” підносять руки за імперіалізм, а один МекЛін, домагається щоб його голос навіть був зареєстрований в протокол проти резолюції.

Так резолюцію було прийнято. А на другий день буржуазна преса тинилася, що не всі голосували за резолюцію.

Червоном.

ВСЕСВІТНІЙ КОНГРЕС УКР. ТРУДЯЩИХ ПОЗА МЕЖАМИ УСРР.

3. ДОПОМОГА ВИЗВОЛЬНОЇ БОРЬБИ ТРУДЯЩИХ ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ.

Переходимо до третього завдання, що над ним мав би говорити конгрес. Все самий конгрес, що відбувся цього року в Брюсселі, чи на протифашистському конгресі, що також відбувся цього року в Берліні? Ні, хто, бо не було кому. На землях Західної України все здушено, прибите і “мовчить”, бо благоденствувати, а на еміграції все поділене, не координоване, не має не тільки одного спільного осередку, але й спільної мови та порозуміння, щоб постійно ділати в таких випадках.

Зате ми не раз чуємо, як уряди та петлюровці на різних збівговисках “національних меншин” в Європі гастролюють, як представники українського народу.

Та це тільки один бік цього третього завдання, що його повинен вирішити пропованні Дев’ятим З’їздом ТУРФДІ конгрес.

Другий бік цього завдання — активна допомога самій визвольній боротьбі трудящих Західної України. Справу треба ставити не як протест проти замикання польською шляхтою, румунською чи чеською владою українських шкіл, проти заборони українських організацій, насолісив, позбавляючи українців рідної мови, з великих одолаткувань і т.ч. ми не каже, що проти такої

вирішків окупантської влади не треба боротися, але боротьба за це все не повинна бути метою, а тільки засобом. Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”

Наша мета — шідковити визволення західноукраїнських земель з під влади окупантів і прилучення їх до Радянської України. Бо за “рідну школу”, за участь з своїх ран, протестує проти війни, а тут находитесь між робітниками так, що боронить імперіалізм.”